

31996F0443

L 185/5

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

24.7.1996

WSPÓLNE DZIAŁANIE**z dnia 15 lipca 1996 r.****przyjęte przez Radę na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej, dotyczące działania w celu zwalczania rasizmu i ksenofobii**

(96/443/WSiSW)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej,

uwzględniając inicjatywę Królestwa Hiszpanii,

a także mając na uwadze, co następuje:

Państwa Członkowskie uważają przyjęcie reguł związanych z działaniem na rzecz zwalczania rasizmu i ksenofobii za przedmiot wspólnego zainteresowania, w szczególności zgodnie z jego art. K.1 ust. 7 Traktatu;

uwzględnić należy wnioski w sprawie rasizmu i ksenofobii przyjęte przez Radę Europejską na Korfu w dniach 24 i 25 czerwca 1994 r., w Essen w dniach 9 i 10 grudnia 1994 r., w Cannes w dniach 26 i 27 czerwca 1995 r. oraz w Madrycie w dniach 15 i 16 grudnia 1995 r.;

Komisja Konsultacyjna ds. Rasizmu i Ksenofobii utworzona przez Radę Europejską na Korfu przyjęła zalecenia;

mimo wysiłków dokonanych w ciągu ostatnich lat przez Państwa Członkowskie, wciąż wzrasta ilość przestępstw spowodowanych rasizmem i ksenofobią;

zwracając uwagę na różnice pomiędzy niektórymi systemami prawa karnego dotyczące kary za określone rodzaje zachowań rasistowskich i ksenofobicznych, stanowiące przeszkodę dla międzynarodowej współpracy sądowej;

uznając, że współpraca międzynarodowa wszystkich państw, w tym także tych, które na poziomie krajowym nie są dotknięte problemem rasizmu i ksenofobii, jest konieczna dla zapobiegania wykorzystywaniu przez popełniających takie przestępstwa faktu, że działania rasistowskie i ksenofobiczne są sklasyfikowane w sposób różny w poszczególnych krajach, poprzez przenoszenie się z jednego kraju do drugiego w celu ucieczki przed sądową procedurą karną lub uniknięcia odbycia kary i tym samym prowadzenia w sposób bezkarny swojej działalności;

podkreślając, że prawo do wolności słowa oznacza także obowiązki, w tym gdy chodzi o poszanowanie praw innych, jak

zostało to określone w art. 19 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych Narodów Zjednoczonych z dnia 19 grudnia 1966 r.;

zdecydowana, przy zachowaniu swej wspólnej tradycji humanitarnej, zagwarantować, by wykonywane były postanowienia art. 10 i 11 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r.;

pragnąc rozwijać prace rozpoczęte w ramach tytułu VI Traktatu w ciągu roku 1994 dotyczące karnych aspektów walki z rasizmem i ksenofobią,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

TYTUŁ I

- A. W interesie zwalczania rasizmu i ksenofobii każde Państwo Członkowskie zobowiązuje się, zgodnie z procedurą ustanowioną w tytule II, do zapewnienia skutecznej współpracy sądowej w odniesieniu do przestępstw polegających na następujących rodzajach zachowań, i, jeżeli jest to konieczne dla potrzeb tej współpracy, podjęcia kroków dla zapewnienia, by takie zachowania były objęte sankcją karną lub, w braku takich rozwiązań i do czasu ustanowienia koniecznych przepisów, do odstąpienia od zasady dwukrotnego karania w odniesieniu do takich zachowań:
- publiczne podburzanie do dyskryminacji, przemocy lub nienawiści rasowej w odniesieniu do grup osób lub członków takich grup określonych ze względu na kolor skóry, rasę, wyznawaną religię albo pochodzenie narodowe lub etniczne;
 - publiczne akceptowanie, z powodów rasowych lub ksenofobicznych, przestępstw przeciwko ludzkości i łamania praw człowieka;

- c) publiczna negacja przestępstw określonych w art. 6 Karty Międzynarodowego Trybunału Wojskowego dołączonej do Porozumienia Londyńskiego z dnia 8 kwietnia 1945 r., na tyle, na ile obejmują one zachowania pogardliwe i poniżające w stosunku do grup osób określanych przez odniesienie do koloru skóry, rasy, wyznawanej religii lub pochodzenia narodowego lub etnicznego;
- d) publiczne rozpowszechnianie lub dystrybuowanie opracowań, obrazów i innych materiałów będących wyrazem rasizmu i ksenofobii;
- e) uczestnictwo w działalności grup, organizacji lub stowarzyszeń, dotyczącej dyskryminacji, przemocy lub nienawiści rasowej, etnicznej lub religijnej.
- B. W przypadku dochodzeń lub postępowań sądowych prowadzonych w sprawach przestępstw polegających na rodzajach zachowań wyszczególnionych w ust. A każde Państwo Członkowskie, zgodnie z tytułem II, doskonalą współpracę sądową w następujących obszarach i podejmuje właściwe środki dla:
- a) zajmowania i konfiskowania opracowań, obrazów i innych materiałów zawierających treści rasistowskie i ksenofobiczne, przeznaczonych do ich publicznego rozpowszechniania, jeżeli takie materiały są prezentowane publicznie na terytorium Państwa Członkowskiego;
- b) uznawania, że rodzaje zachowań wyszczególnionych w ust. A nie powinny być traktowane jako przestępstwa polityczne uzasadniające odrzucenie wniosków o wzajemne udzielanie pomocy prawnej;
- c) dostarczanie innemu Państwu Członkowskiemu informacji pozwalających mu na wszczęcie, zgodnie z jego prawem, postępowania prawnego lub postępowania sądowego w celu dokonania konfiskaty w przypadkach, gdy okazuje się, że opracowania, obrazy lub inne materiały zawierające treści rasistowskie i ksenofobiczne są przechowywane w Państwie Członkowskim w celach dystrybuowania lub rozpowszechniania w innym Państwie Członkowskim;
- d) ustanawianie punktów kontaktowych w Państwach Członkowskich odpowiedzialnych za gromadzenie i wymianę wszelkich informacji, jakie mogłyby być użyteczne w prowadzeniu dochodzeń i postępowań sądowych w sprawach przestępstw polegających na rodzajach zachowań wymienionych w ust. A.
- C. Żaden z przepisów niniejszego wspólnego działania nie może być interpretowany jako naruszający zobowiązania, jakim Państwa Członkowskie mogą podlegać w ramach funkcjonowania instrumentów międzynarodowych wymienionych poniżej. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie niniejsze wspólne działanie w sposób spójny z

takimi zobowiązaniami i, czyniąc to, odwołują się do definicji i zasad zawartych w następujących instrumentach:

- Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolnościach z dnia 4 listopada 1950 r.,
- Konwencja dotycząca Statusu Uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., zmieniona Protokołem Nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r.,
- Konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie Ludobójstwa z dnia 9 grudnia 1948 r.,
- Międzynarodowa Konwencja w Sprawie Likwidacji Wszelkich Form Dyskryminacji Rasowej z dnia 7 marca 1966 r.,
- Konwencja Genewska z dnia 12 sierpnia 1949 r. i protokoły I i II z dnia 12 grudnia 1977 r. do tej Konwencji,
- Rezolucje 827(93) i 955(94) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- Rezolucja Rady z dnia 23 listopada 1995 r. w sprawie ochrony świadków w walce przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej ⁽¹⁾, w przypadkach karnych postępowań sądowych w sprawach dotyczących rodzajów zachowań wymienionych w ust. A, jeżeli świadkowie zostali wezwani w innym Państwie Członkowskim.

TYTUŁ II

Każde Państwo Członkowskie przekazuje odpowiednie propozycje dotyczące wprowadzenia w życie niniejszego wspólnego działania do rozważenia ich przez właściwe organy w celu ich przyjęcia.

Do końca czerwca 1998 r. Rada dokona oceny wykonywania przez Państwa Członkowskie zobowiązań wynikających dla nich z niniejszego wspólnego działania, uwzględniając załączone do niego deklaracje.

Niniejsze wspólne działanie i załączone deklaracje, które zostały zatwierdzone przez Radę i które są bez uszczerbku dla stosowania niniejszego wspólnego działania przez Państwa Członkowskie inne niż te, których te deklaracje dotyczą, zostają opublikowane w Dzienniku Urzędowym.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1996 r.

W imieniu Rady

D. SPRING

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 7.12.1995, str. 5.

ZAŁĄCZNIK

DEKLARACJE OKREŚLONE W TYTULE II

1. **Deklaracja delegacji greckiej dotycząca tytułu I.B lit. b):**

„Grecja interpretuje tytuł I.B lit. b) w świetle tych postanowień swojej Konstytucji, które zabraniają podejmowania jakichkolwiek działań przeciwko osobom prześladowanym z powodów politycznych.”

2. **Deklaracja delegacji francuskiej dotycząca tytułu I.C tiret piąte:**

„Francja podkreśla, że nie można się wobec niej powoływać na postanowienia Protokołu dodatkowego I z dnia 8 czerwca 1977 r. do Konwencji Genewskiej z roku 1949, ponieważ Francja nie ratyfikowała ani nie podpisała tego instrumentu, i że nie może on być przyjęty jako przełożenie międzynarodowego prawa zwyczajowego stosowanego podczas konfliktów zbrojnych.”

3. **Deklaracja delegacji Zjednoczonego Królestwa dotycząca tytułu I:**

„Delegacja Zjednoczonego Królestwa deklaruje, że, do celów stosowania wspólnego działania przez Zjednoczone Królestwo i uwzględniając przepisy i zasady ogólne prawa karnego Zjednoczonego Królestwa, Zjednoczone Królestwo będzie stosowało postanowienia tytułu I ust. A lit. a)–e) i odniesienia do nich, gdy przedmiotowe zachowanie polega na groźeniu, jest obraźliwe lub obelżywe i towarzyszy mu zamiar pobudzania nienawiści rasowej, bądź może to powodować.

Objęwałoby to, zgodnie z tytułem I.B i tytułem II, umożliwienie odpowiednim organom Zjednoczonego Królestwa dokonywania w tym kontekście rewizji i konfiskaty opracowań, obrazów i innych materiałów znajdujących się w Zjednoczonym Królestwie, które są przeznaczone do rozpowszechniania w innym Państwie Członkowskim i które mogą tam wzbudzać nienawiść rasową.

Jeżeli w związku ze stosowaniem niniejszej deklaracji wynikną jakieś problemy, Zjednoczone Królestwo skonsultuje się z zainteresowanym Państwem Członkowskim w celu przezwyciężenia powstałych problemów.”

4. **Deklaracja delegacji duńskiej dotycząca tytułu I:**

„Delegacja duńska deklaruje, że do celów stosowania wspólnego działania przez Danię i uwzględniając przepisy i zasady ogólne duńskiego prawa karnego, Dania będzie stosowała postanowienia tytułu I ust. A lit. a)–e) i odniesienia do nich tylko w przypadku, gdy przedmiotowe zachowanie polega na groźeniu, jest obraźliwe lub poniżające.”
